

застава да запечата моя образъ въ своето сърдце? Той е жененъ, има за коя да мисли. Може би обича жена си, но тя съвсемъ нарѣдко идва да го вижда...

Кжсамъ марлата, която попадна въ ржцетѣ ми и я направихъ на памукъ.

— Марлата не е виновна, Сестро... Хайде, малко усилие надъ душата, това чувство е породено отъ жалостта ви къмъ менъ, като си отида, ще се махне и то и вий пакъ ще почнете спокойно да се отдавате на мило-сърдието си... Сега не е време за обичъ... Не виждате ли колко е много жестока войната... — И азъ почнахъ да се удивлявамъ на неговото спокойно говорене, което ме обливаше не съ ласки, а съ примирение и утѣха.

Д-ръ Моравацъ дойде и ни завари да държимъ ржцетѣ си, азъ неспокойна съ бликаща въ очитѣ лубовъ, а той спокоенъ съ милъ и привитливъ погледъ.

— Какво така, да се не сбогувате вече? — попита докторътъ на смѣхъ и ни изгледа двамата.

— Да, да, тъкмо молѣхъ сестрата да ви съобщи, че желая да ме представите на комисия.

— Лѣгай на леглото да видя. — и цѣли 15 минути пълно изследване, което азъ чакахъ съ трепетъ.

— Всичко отлично... само сърдцето малко ускоренъ пулсъ има... това ще мине... то е сигурно отъ горещитѣ ржце на сестрата — съ нежностъ подхвърли докторътъ и като ме потупа по рамото додаде — дайте ми и неговия листъ... Той ще си почине 45 дни въ кжщи, или на нѣкои бани и ще се върне още по-здравъ. Той е много, много добре сега.

Комисията го прегледа, дадохъ му отпускъ и още следъ обѣдъ напустна болницата. Азъ плакахъ, много плакахъ, когато той стистна ржката ми за сбогомъ и се качи на файтона. Нѣщо се пречупи въ душата ми и азъ намразихъ всичко около си. Всичко потъмня, погрозня и ако имахъ сили бихъ превърнала цѣлата болница на пепелъ и прахъ.

Свърши се вече желанието ми за работа.

Не, не... азъ не мога повече. Отвращава ме вече болницата съ своитѣ вонящи стаи и съ болнитѣ си.